

НАКАЗАНАТА ЛАКОМИЯ

Майка Лисана мръдна с ухото. Лисиченцата спряха да се боричкат. Дочу се врява.

— Бъдете мирни, — каза майка Лисана и излезе да види какво става.

Скоро стигна високия бряг. Долу, шипкотрънци гажеха във воденичната вада. Мъже, жени, деца ловеха риба.

Извън водата подскачаше хитрият Спас. Напъхал ръце в топлите джебове, той се караше на другите:

— Бъркайте! Ха така! На сухо риба се не яде! В дълбокото трябва! Там е едрата риба! Пак аз да ви науча! Без мене и жаба не можете улови!..

Майка Лисана се усмихна. Тя познаваше хитрия Спас и не се съмняваше, че той ще обере рибата. Трябваше само да чака, за да види. Скоро Спас се появи с впрегнатата кола. Колата изпълнена с кошове. Спас започна да вика:

— Във водата всеки знае да бърка! Но кой от вас си направи труд да стане рано, да прегледа и постегне колата! Да нахрани воловете и да ги впрегне! Кой от вас, мързеливци, се досети да вземе кошове! Все аз, все аз! Я скоро пълнете кошовете! Поне за това да ви бива... Ха така! Рад, я хвърли голямата риба, а ти, Деяне, мренките...

Когато кошовете се напълниха и колата тръгна, майка Лисана скокна. Идваше нейния ред. Тя изтича до леговището си и каза на лисенцата:

— Вземете всички кошници, кошове и човали, които имаме! Ловецът Спас кара пълна кола с риба. Ще чакате до голямата круша. Там Спас ще ни остави колата и ние ще вземем от рибата колкото си искаме...

При думата риба, най-голямото лисиче преглътна. Майка му го тупна с опашката си:

— За гълтане зная, че си юнак, но в работата да видим какъв ще си!..

Като повтори съветите си, и като обясни как да се